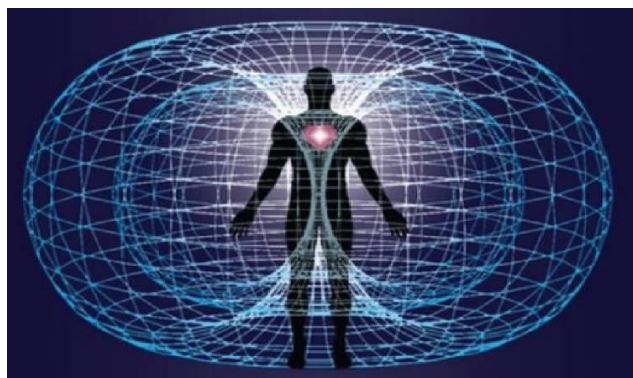


PhS Tibold Szabina

## A GYŰJTŐPONT, VAGY ÉBERPONT

és szerepük a fizikai lét és lélekvalóságunk energikus társulásában



Szeretném, ha ez az együtt töltött idő kiemelne minket megszokott gondolkodásmódunkból.

Szimbolikusan hántsuk le magunkról azt a réteget, ami meghatározza mások számára a személyiségünket. Legyen teljesen mindegy, hogy kik, mik vagyunk itt e földi valóságban, milyen iskolázottságunk és pozíciónk van, ami meghatároz minket *e világ prizmájában*.

Röviden, az *énünket* (ego) tegyük félre és adjuk át magunkat annak a hatalmasabb

valóságunknak, mely egy **tudatos fényerő**, amit mi **Léleknek** nevezünk. Ez a fényerő az, mely Istenből fakad, vele társul és alkot örökkön örökké, míg világ a világ. Mert a Lélek örökkévaló, mindig *éber*en figyel és irányítja fejlődésünket, s útja a végtelenbe vezet. Míg a testünk mulandó, s a személyiségünk csupán pillanatnyi tükröződése felvállalt életutunknak, nyugodtan elfogadhatjuk, hogy az a valami, ami minket tudatosságra

ébreszt, megnevezhetőn **LÉLEK**. Azt is nyugodtan kimondhatjuk, hogy az *esszenciánk a Lélek*, s ez a fényttest az, mely felvállalja az **élményszerzés és tudatosulás mindennemű megjelenési formáját a Világmindenség állandóan teremtődő és újra-teremtődő aktusában**.

Az alaptörvényeket már lefektette a Teremtő, s ezeken a törvényeken belül mi szabadon alkothatunk, mert minden, ami jó kamatozni fog, s minden, ami ellene szegül az isteni törvényeknek, nehézségekbe fog ütközni. Tehát az akció reakció láncolatában élünk itt e földön, mert feladatokat kell megoldanunk a tudatosulás és felszabadulás eléréséhez.

**„Amint fent, úgy lent”**, ezért tükröznünk kell az égi rendet, hogy boldogságot találjunk életünkben, tetteink kimenetelében.

Számunkra nehéz a manifesztáció, mert körülményes módon akarunk eljutni kívánt céljainkhoz. Gyakran az, amit kívánunk magunknak, ellentmondásban van a teremtői renddel. Ennek az eredménye mindig boldogtalanság, frusztráció, méreg, pedig csak annyit kellene csinálnunk, hogy **a Lelkünkhez fordulunk erősítésért a Teremtő szándékának megvilágosodásáért**.

A test és fény-lélek társulása egy életsors megélésére ad lehetőséget. Ennek a tökéletes *amalgációnak*

(összeolvadás, több részecske egyé válása) a szellem-tudat megvilágosodása, kikristályosodása az eredménye. A Lélekfény bevilágítja az alvó sötétséget, úgy önmagunkban, mint környezetünkben. A szellemünk ébredése, majd tudatosulása adja azt a csodálatos kibontakozást, melynek eredménye a *megvilágosodás*. Mint a sarjadó magból fényre törő és kilombosodó fa, önmagunk is hasonlóképen egy életre szóló megvalósulásra készülünk fel lélek szinten. Nem mindegy, milyen földre hull a mag, s milyen bölcsőben ringatja újszülöttjeit a Természet. Isten teremtő rendjében minden lelkes lény részt vesz, s a lélekfényünk az, mely az isteni fénytudattal összefonódva alkot. **Nem vagyunk soha elkülönülve Istentől, csak akkor, ha hagyjuk lélekfényünket elhalványulni, s a sötétség elkülönítő, magányos félelmébe hullani.** Éppen ezért kell, hogy felismerjük azt a csodát, melyet a Teremtő ránk ruházott. Tudjuk, hogy minden tökéletesen, a Teremtő alkotómunkájának eredményeként halad a Mindenségben. Nincsenek véletlenek, s a szinkronitások, melyekkel lépten-nyomon találkozunk, értékesítik számunkra létünk minden szépséggel és jóval egybeeső harmóniáját. A **Mindenség** és **Végtelen** fogalmak absztrakció emberi perspektívából tekintve. Befogadhatatlan koncepciók, csak kalkulálandó elképzelések az emberi agy számára, míg a

Lélekfényünk állandóan magában tartja úgy a Mindenség, mint a Végtelenség valóságának képét, énünkre hagyva a kérdőjelek és pillanatnyi megvilágosodások stimulációit. **Fénytestünk valóságokat (dimenziók) átható képessége az, ami felszabadít minket az anyagból.**

Idézek itt Gyárfás Ágnes, A Halotti Beszéd mondattana c. könyvéből, melyben a Pray-kódex-béli latin forrásnak mai szövszerinti fordítása is szerepel: „*Gondoljátok meg testvéreim, mily nagy boldogságban leledzett amaz első Ádám, hogy őt is nem halni, hanem örökké élni teremtette az Úr.*”

Nem halni, hanem örökké élni teremtettünk. Miénk az örökkévalóság és az örök élet. Mi magyarok nagyon jól tudjuk ezt, s ismerjük a titkait nem csak az örökkévalóságnak, hanem annak a csodálatos rendnek is, mely a mi Jóistenünktől kapott örökségünk. Bennünk van elrejtve az emberiség számára elraktározott örökség, az **ősemlékek**. A magyar igazság nem más, mint a teremtő törvényeinek ismerete és gyakorlása. A három = egy, ezért a *'három a magyar igazság'* állja a végtelenséget, ahogy Gagyí Bíró Kata megvilágította a székely alapszöttek három szálával, mely végül is **EGY ige**.

Ez a *három*, ami *egy*, - misztikus szám - a Világegyetem titka. Még Tesla is azt mondta, hogy *aki megfejté a három titkát, az megfejtette a világegyetem titkát*. A hármassággal mindig találkozunk, Luca székétől a háromlábú táltoscsikón keresztül a szentháromságig

mindenhonnan ránk kacsint. A mi emberi hármasságunk a test, szellem és lélek, ami *Egyenmagunk* a földi valóságban. Amint megszülettünk, elindulunk egy felvállalt életúton, mely szó szerint a földi élet rabjává tesz minket egy meghatározott időre. Belé merevedünk az anyagba, a 'sárba', s földi realitásszemléletünk megtagadhatja velünk fényttestünk végtelenben táncoló örök létét. Elfogadjuk a halált, mint végzetességet. A halál nem vég, s az az élménysorozat melyet megélünk egy életöltő alatt, nem az egyetlen formába zárt valóság, melyet magunkévá teszünk lélekszinten. **A születéstől az újjászületésig a halál pillanatai nem mások, mint feloldozás.** Kilépünk a fizikai test börtönéből, s tudatunk, mint egy álomból felébred és tovább halad a fényttestünkben. Ez a fényttest az, mely ebben a valóságban is körülöttünk lüktet, sugárzik, de nem érzékeljük, mert nem használjuk azon adottságainkat, melyekkel a számunkra láthatatlan világok felismerhetővé válhatnának. Minden lelkes lénynek meg van a képessége a fizikai test transzcendensére. Jézus színeváltozása pontosan ennek a csodálatos képességnek a bizonyítása volt. Jézus hatalmas táltos volt, s aki kereszténynek tartja magát, tudnia kell, hogy amit Ő tanított és tett, mindannyiunk megvilágosodására tette. Egy igaz táltost ismerek, aki magát nem táltosnak vagy sámánnak vallja, hanem **a Tudás Emberének**. Ez az ember már jön és megy a világok között, s ott van mindig, ahol lennie kell.

A neve Don Juan Matus, aki Carlos Castaneda mestere volt, s Carlos C. lejegyezte a vele töltött fantasztikus, okuló éveket. Együtt említem itt Jézussal, nem azért, hogy Jézus szentségét eltörpítsem, hanem pontosan azért, hogy igazoljam Don Juannal és minden igaz, alakváltó táltossal, hogy az, amit Jézus tett és tanított, valóban az egyetlen járható út a halhatatlanságba. A mi nagy táltosunk Jézus, aki meghalt és mégis él, s aki ránk bízta a **szeretet törvényét**, hogy magunkban hordozzuk és továbbadjuk gyermekeinknek az örök élet titkával együtt. Népmeséink csordulnak a táltosi erőpróbáktól. Bizonyítják számomra, hogy minden, amit a világok sokaságáról ismerni kell, azt őseink tudták, s a meséink és a népművészetünk minden formájában megőrizték számunkra, hogy tovább adhassuk utódainknak. Idézzük fel Tündérszép Ilona hálószobáját, ahol az élet és halál vize csobog, s a Lélekmadárka vigyázza álmát. Bizony csak táltos juthat be oda. Tündérszép Ilona, mint ősanya, Boldogasszony, gyönyörű aranyhaja zuhatagában jelenik meg lelki szemeink előtt. Ha kimondom Tündérszép Ilona nevét meseolvasás közben, minden gyermek előtt egy csodálatosan szép, aranyhajú nő jelenik meg. El sem tudnánk képzelni másként. Miért? Tündérszép Ilona évezredek óta változatlanul aranyhajú, tüneményes, ezoterikus jelenség képzeletünkben. **Aranyhaja azt a csodálatos fényttestet reprezentálja,**

**mely minket körülölel. Az aranyhaj mindig az emelkedettséget, a tisztaságot jelképezi, s azt a különleges adottságokat, mellyel a gonosz fölé képesek emelkedni e sugárzó, szépséges lények.**

A **Tizenhárom hattyú** című mesében aranyhajú ikrek születnek egy szegény családban. Az aranyhajú ikrek más mesékben is megjelennek, mindig különleges minőségben. **Az aranyhaj a lélekfény tükrözője**, ezt Gyárfás Ágnes megtanította nekünk. Amikor révülésben **látunk** a belső szemünk érzékenységevel, megpillanthatjuk az energiatestünket. Sokan napjainkban már érzékelik az u.n. aurát, azt a halvány fénysugárzást, ami a testünket öleli körül. Ezen sugárpalástnak emberi alakja van, mert az egész lényünket beborítja. Energikus védőréteg ez, mely a fényttestünk belső burka, alsóbb rezgési szinten van, ezért könnyebb felismerni a szemeinkkel. Ezen fényburoknak van egy olyan tulajdonsága, hogy **hajszálszerű fényrostokat bocsájt ki, mely rostok beleszövődnek a következő fényrétegünkbe, ami már ovális, tojásdad formába foglal minket.** Ez a fénytojás rétegesen kiterjed, minden embernél más-más méretű fényglóbuszt eredményez, attól függően, milyen energikusan éljük az életünket. A fizikai testünk méretének semmi köze nincsen az energiatestünk kisugárzásának nagyságához. Mint hatalmas hajzuhatag, fényszálakból szóttan jelenik meg körülöttünk, a fejünk körül különösen gyönyörű

gazdagságban sugározva. Ezért van aranyhaja Tündérszép Ilonának, a csodálatos mesebeli táltosi sorssal megáldott ikreknek és fényes glóriája a szenteknek. A fénysugárzásuk oly erős különleges letisztultságuk révén, hogy elkápráztatják a szemünket, ha képesek vagyunk megpillantani őket.

Csodálatos dolog elgondolni, hogy mi mindannyian képesek vagyunk erősíteni a **fényttestünket** és semmi más nem kell hozzá, mint **hogy letisztuljunk érzelmeinkben, felemelkedjünk a közös jóhoz és értékesítsük szellemünket a szeretet és jóérzés mezőiben.**

A **Tizenhárom hattyú** című mesében van egy csodálatos utalás, mely megvilágítja számunkra azt az energikus rétegződést, mely elvezet minket a szilárd anyagtól a lélek letisztult, kikristályosodott fényéig, az anyagból való végső felszabadulásig:

*„Azám, csakugyan táltos volt a fiú. Megmagyarázta a bátyjának, hogyan szabadíthatják meg az édesanyját a hétfejű sárkánytól. Azt mondta, hogy van a pincének a hetedik gádorában egy kőhordó, a kőhordóban vashordó, vashordóban rézhordó, rézhordóban ezüsthordó, ezüsthordóban aranyhordó, aranyhordóban kristályhordó, kristályhordóban gyémánthordó, ebben van az élet bora. Ezt csak ki kell eresztetni, s a sárkány mindjárt elveszti rettentő nagy erejét.”*

Nem kívánok túl messze menni a főtémától, de itt szükséges megemlítenem, a **kristály és gyémánt hordók** jelentőségét. Ha a hordók minőségi anyagát

figyelembe vesszük és őket behelyettesítjük az emberiség megélt koraiba, láthatjuk, hogy az **Aranykor után következik a Kristálykor, amit most fogunk megélni, már át is léptük a küszöbét.**

**Ez a kor a letisztulás, felismerés kora, a szellemünk kikristályosodásának ideje.**

**Végül a gyémántkort is megérjük majd, melynek kihívása az „Élet Borának” kiöntése lesz.**

Azt tudjuk, hogy az Aranykor már beteljesedett. Láthatjuk, hogy azt káosz, feledés követte. Ez a céltalannak tűnő idő átmeneti korszak a most bekövetkező Kristálykorba. A Sárkány, a Gonosz, tobzódik az átmeneti évek konfúziójában, szellemi tunyaságában, elvakult anyagiasságában. Ebben érzi jól magát, mert célja a Lélek fényének beárnyékolása, hogy ne érhessek el a végső transzformációt a

megvilágosodást, a Gyémántkort, hiszen tudja, hogy akkor az uralmának vége felettünk. **Az Élet Bora adja a Sárkány erejét.**

Mi lehet az élet bora, amit ki kell önteni ahhoz, hogy a sárkány elveszíthesse erejét, s miért az utolsó gyémánt hordóban rejlik? Nagyon lényeges tudnunk, hogy itt egy letisztulási folyamatról van szó. A mi letisztulásunk és transzcendens átalakulásunk végső hajnalára ébredünk, hiszen **a gyémánt hordó a lélek otthona. Abból kiöntjük a gonoszt éltető mánort, s feltöltjük lelkünk fényével.**

Minden eszközünk és adottságunk megvan már ahhoz, hogy végre felismerjük esszenciánkat, hogy bevilágíthassuk fényünkkel a Sötétséget.

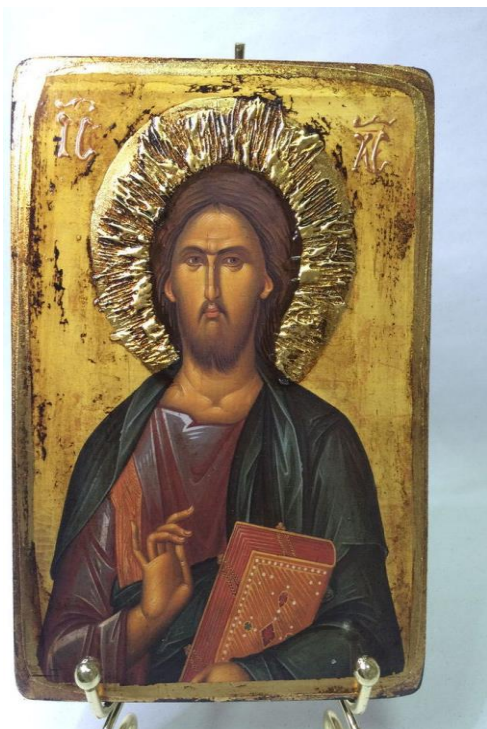
Említettem, hogy a lélek **éber**. A fény-lélek bekapcsolódik a világmindenséget átható gondolat-folyamba, hogy minden tudatosulhasson *álom szinten* is. Don Juan Matus első tanítása az *álmodás művészete* volt. Carl Gustav Jung felismerte az álmok jelentőségét és mélyre hatolt bennük. **A pszichológia elismerte őt, mint az első pszichológust, aki felismerte a tudatszintek különböző mélységét és megnevezte a mélytudatot. Viszont ez nem teljesen igaz, mert nekünk van egy Bárány Péterünk, aki sok évvel Carl Jung előtt megnevezte a mélytudati szintet. Bárány Péter 1789-ben írta Jelenséges lélekélmény-lélektudományát.** *Ez a magyar pszichológia.* Minden magyar lélekgyógyásznak tanulmányoznia kell Bárány Péter munkáját, melyet egyetlen értelmező feldolgozásban Gyárfás Ágnes kandidátusi monográfiájába olvashatunk. **„Bárány Péter az asszociációs lélektan első kidolgozói közé tartozik. Ennek lényege, hogy az ember egymáshoz csatolt képekben gondolkozik. A csatlakozás általában helyes, de lehet hibás vagy hiányos. Ebből adódnak a gondolkodási problémák, sőt, a lelki betegségek is. A csatlakozó képek lehetnek világosok, vagy homályosak. A homályos képek elmerülnek, mert a friss világos képek elnyomják őket. Bárány Péter ezzel a leírásával nemcsak korát előzte meg, hanem Sigmund Freud mély lélektanának is elébe ment több mint 100 esztendővel.** (Dr. Gyárfás Ágnes 2020, december 3.)”

Don Juan Matus azt mondja, **hogy az álmok az igazi valóságunkba nyílnak, s aki megtanul ébren álmodni, annak tökéletes rugalmassága van a valóságok felett.** Ő a *valóság természetéről* úgy beszélt, hogy az is a mi hatáskörünkbe tartozik. *Az álmodás művészetével* meg tudjuk változtatni a valóságunkat. **'Ahol a tudatom, ott a valóságom'**, idézem itt most magamat, mert pontosan erre az egyszerűségre épül az álmodás művészete. *A tudatunk mozog a valóságok között.* Don Juan egyik legfontosabb ismeretátadása a **gyűjtőpont**, vagyis **éberpont** létezése, s annak elhelyezkedése és szerepe az energiatestben. *Az éberpont* elnevezést Rostás Lászlótól tanultam, később rájöttem, hogy a saját fordításomban szereplő *gyűjtőpont* elnevezés nagyon is szükséges ahhoz, hogy ezt a komplex energia gócpontot valóban meg tudjuk érteni. Gondolom, mindenki ismeri az emberi test legfontosabb hét energia pontját (csakráit), melyek a földi működésünkkel kapcsolatosak. Ezek a fizikai testünkben helyezkednek el, mint az életfa törzse emelkednek bennünk a Gyökér (alap) csakrától, mely a szexuális és alkotó energiánkat szabályozza és segíti a 'földbegyökerezettségünket', vagyis testben lévő földi stabilitásunkat, fel a Koronacsakráig, mely a szakrális régiókba emel minket és összeköt a világmindenséggel, Istennel. A koronacsakra energikus központja a **tobozmirigyünk**, a tobozmirigy a „csillagkapunk”, titka. A hét csakra egészséges

működése életerőt ad és sikeres funkcionálásunkat szabályozza ebben a földi világban. Az **éber-gyűjtőpont** pedig, a legfontosabb energia csakránk, mely fizikai testünkön kívül, a **fénytestünkben** helyezkedik el, s összeköt minket az ezoterikus világgal. A hátunk mögött helyezkedik el kb. egy karnyújtásra, a szívünk magaslatában. **Éber**, mert ez a hátsó, érzékelő „szemünk”, s éberen mindig küldi számunkra a figyelmeztető üzeneteket, ha veszély van mögöttünk, vagy valamire figyelniünk kellene, ami mellett elhaladtunk, vagy ha számunkra valami időben jelentőssé válhat. Ez az energiaközpont mindig éber, ha alszunk is, tehát mint *éberpont*, ezekből a szempontokból nagyon is helytálló elnevezés. Viszont nézzük meg a másik fogalmat is, mely Don Juantól ered: **Gyűjtőpont**. Mit gyűjt ez a *gyűjtőpont*? Energiarostokat gyűjt a Mindenségéből, melyek csokorba fogva áthaladnak rajta, s biztosítják e tér/időben való függésünket, stabilitásunkat. Igen a valóságunk realitása függ ettől az energiabázistól. Azt, hogy mi most itt vagyunk 2021-ben a Föld bolygón emberként, ez az **éber/gyűjtőpont** teszi lehetővé. Vagyis, azok az energiarostok, melyek rajta áthaladnak, váltják számunkra valósággá ezt a realitást. Példával próbálom ezt a működést megmagyarázni. *Don Juan gyakran, meglepetésszerűn „rávágott” Carlos hátára, anélkül, hogy megérintette volna a hátát. Carlos mégis egy csattanást hallott és sokk szerű ütést érzett. A*



*következő pillanatban egy teljesen más valóságban vagy érzelmi, gondolati szférában találta magát. Don Juan a Carlos **gyűjtőpontjára csapott, hogy megváltoztassa annak a helyzetét**, minek következtében Carlos nem kis megrökönyödésére **egy új világba siklott át**. Carlos táltosinas volt, át kellett élnie a különböző dimenziókat tudatos szinten is, s navigálni is tudnia kellett azokban. Don Juan lehetővé tette számára ezeket a paradigma váltásokat.*



Nekünk, mindennapi embereknek csak annyit kell megértenünk önnön valóságunkból, hogy sokkal hatalmasabb szférákban mozog a tudatunk, mint azt e jelenleg beszűkült perspektívából értékelni tudnánk. Számomra a legfontosabb felismerés az volt, hogy mi, emberek igen is képesek vagyunk megérinteni a világok sokaságát. Nyitott szellem, érdeklődő

bizalom kell legyen mindannyiunkban, hogy a világunkra új szemmel tekinthessünk, hogy értelemben megnyíljunk végtelen lehetőségeinknek, melyek éppen olyan végtelenek, mint maga a Világmindenség.

